

N.º 4 (b) Patent n.º 113.982 Preu: 10 cts.

esquix

Suplement d'EN PATUFET

UNA AVENTURA AL PIRENEU

Ayuntamiento de Madrid

Una aventura al Pireneu

Ni un alè d'aire torbava la placidesa de l'estany de Sant Maurici aquella tarda d'estiu. Tan completa era la calma i el silenci, que els dos individus que seien sobre unes roques esperant amb paciència exemplar que les truites es dignessin mossegat l'ham que els oferien, es sentien bleixar l'un a l'altre. Feia estona que no picava cap peix, i en Vilarrès, el ciutadà amant de la pesca que havia anat a esbargir-se allà uns quants dies començava a endormiscar-se. El seu company i guia en Toni, fornit muntanyenc d'Espot, no s'adormia pas,

sinó que l'ull alerta, anava espiant les evolucions de les desganades truites.

De sobte en Toni digué al seu company amb veu quasi imperceptible:

—No us mogueu gens!

En Vilarès girà el cap.

—¿Què hi ha?

—Res, ja ha fugit! Us dic que no us mogueu i gireu el cap! Era una llúdria amb els seus petits que anaven a ficar-se a l'aigua darrera aquella roca. Si no us haguéssiu bellugat, l'hauríem vist com els ensenyava d'agafar peix.

—Però Toni, ¿voleu dir que d'aquest petit moviment meu depenia que la llúdria fugís o no? Si de totes maneres ens havia de veure.

—Ca! Veieu, això és una cosa que els ciutadans no ho sabeu: que les bestioles del bosc no s'adonen de ningú fins que es belluga. Si en lloc de moure el cap haguéssiu mogut només que el dit xic, us hauria vist igualment, però si haguéssiu estat quiet com una estàtua, no s'hauria adonat ni que al

món fòssiu. Això m'ho va ensenyar a mi el darrer ermità de Sant Joan, ja fa cinquanta anys. Jo en tenia quinze! Aquell sant vellet s'asseia a la porta de la capella i es passava hores sense moure ni un cabell, i les bestioles acudien a jugar davant seu. Fins cérvols i isarts hi anaven!

I ara vaig a explicar-vos el què em va passar a mi una vegada que ho vaig voler provar pel meu compte. Vaig triar un clar de bosc part d'amunt d'Esterri... ja és pelat avui, mal llamp! Em vaig asseure sobre l'herba, recolzat en una roca amb la manta per coixí, de cara al vent, perquè els animals que es presentessin no poguessin ensumar-me, i em vaig quedar parat, esperant.

A penes havia passat l'espai d'un Parenostre que vaig sentir fresseig entre l'herba. Era tota una família de ratolins bosquerols que sortien dels caus a jugar i assolellar-se. Tan tranquils estaven i tan poc cas feien de mi, que fins alguns se'm passejaren pel da-

*...i les bestioles acudien a jugar da-
vant seu.*

munt com si jo fos una soca revellida. Després van baixar dos esquirols d'un arbre a cercar brins d'herba seca pel seu niu. Més enllà uns conills pasturaven tranquil·lament. Però això va durar poc. De sobte, tots aquells animals se n'anaren en silenci. ¿Què haurà passat? vaig pensar jo. No m'he pas bellugat! Llavors vaig sentir fresca entre les mates, a la dreta, i vaig pensar que venia algú i les bestioles s'havien amagat per ell. Però no podia ésser un home, perquè haurien fugit molt més de pressa, i aquelles bèsties no havien fugit. Senzillament s'havien retirat en silenci, sense córrer.

Aviat vaig veure què era. Un ós dels més grossos acabava de sortir de les mates a la clariana. Renoi si vaig estar quiet, llavors! L'ós, diuen, no ataca mai les persones si no és molestat. Però si jo em bellugava, l'ensurt que li donaria ¿no el consideraria una molestia? A les bèsties no els plauen les sorpreses.

Naturalment, l'ós no m'havia vist,

i això que em mirà vàries vegades. Després es dirigí a un tros on l'herba era molt gemada i hi havia xicoires que començà a desarrelar-les per menjar-se-les. Amb aquelles potes seves tan formidables donava unes unglades que aixecava una rova de terra i arrels a cada una! Amb un sol cop com aquells n'hi havia per estavellar un home!

De sobte s'aixecà i vingué cap allà on jo era. Encara no m'havia vist, però, vaig pensar jo: ¿I si tot i no veient-te et passa pel damunt? Bé se n'adonarà llavors! I veureu quines idees li vénen a un home quan es troba així apurat. Vaig pensar en un moment:

—Renoï, quants ulls de poll podria aixafar aquesta bestiassa si es posés a trepitjar persones!—I nerviós com estava, aquest pensament em va fer esclatar en una riallada sorollosa i inacabable.

Què va haver sentit la bestiassa!

Es quedà clavat on jo era i em mirà fixament, amb un aire tan còmic d'atrapat, que vaig tornar a riure en-

*Es quedà clavat on jo era i em mirà
fixament...*

cara més fort. Llavors, en un instant girà cua... i jo crec que encara corre.

Cregueu que mai havia vist una correguda que m'agradés més. Però em va servir d'experiència i des de llavors no he tornat a provar d'estar-me quiet al bosc sense una bona escopeta al costat.

Ah, i si mai voleu provar-ho, mireu bé abans que no hi hagi mosquits ni tàbecs, que aquests sí que el veuen l'home encara que no es bellugui!

T A R J A

E. Rata Tors

Formar amb aquestes lletres, degudament combinades, el títol d'un drama català.

M. G.

—Ara veuràs com anem amb cotxe de franc.

—Al carrer dels Tamborets, 320.

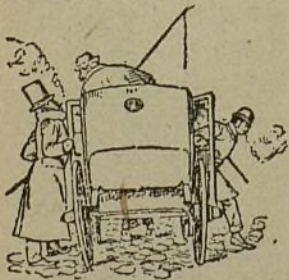
Puja.

Al trot!

—Bé, i ara ¿com pagarem?

—Acompanyi el meu company al car-
rer de les Freixures, 530.

—Senyoret, ja som al carrer de les Freixures.

—Bé m'ho podies avisar, tu, que no portàvem pes.

Un xinès salvat pel seu fill

Per haver comès alguns robatoris en l'exercici del seu càrrec, un mandarí xinès fou condemnat a ésser bastonejat a cops de bambú fins que quedés mort.

El seu fill, un nen de dotze anys, va vigilar que sortís l'emperatriu del palau, i tirant-se de genolls als seus peus, va demanar-li la salvació del seu pare, oferint-se, en canvi, ell a rebre la terrible pena.

Les lleis de la Xina són fetes de tal manera, que les substitucions per aquest istil són perfectament legals i certs condemnats poden comprar un home per morir en lloc d'ells.

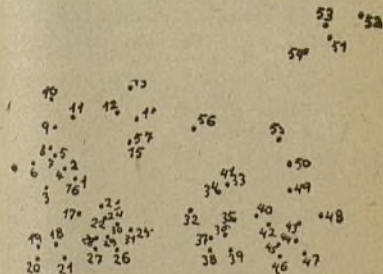
L'emperatriu, sentint-se commoguda per aquell acte d'amor filial, no solament va concedir l'indult del pare, sinó que va voler concedir un premi al fill per perpetuar el record de la seva abnegació.

Però el fill no va voler admetre semblant premi.

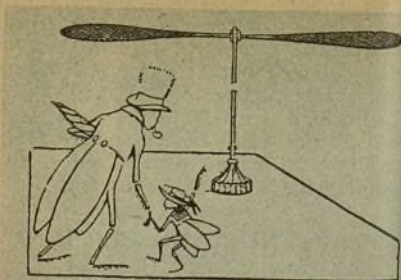
—No—va dir—, no vull una distinció que em recordaria la idea de la culpa del meu pare i potser em faria perdre el respecte que li tinc.

Veus aquí un fill model, que sap conèixer que els pares, per culpables que siguin, són sempre mereixedors de consideració.

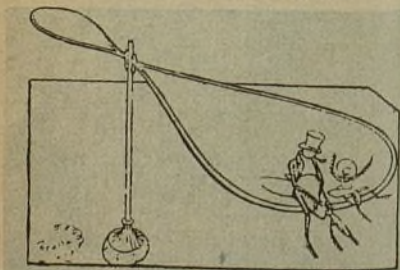
PER APRENDRE DE DIBUIXAR

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

—Papa, papa, deixi'm pujar...!

—*Ansia*, noi, que bé que s'hi va!